



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1099²

Ἀποτομή τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου
Σάββατο 29 Αὐγούστου 2015 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Οἱ ἄνθρωποι θανατώνονται, οἱ ἰδέες ὄχι

«Ἔλεγε γὰρ ὁ Ἰωάννης τῷ Ἡρώδῃ· Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου» (Μάρκ. 6,18)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡμέρα πένθους καὶ αὐστηρῆς νηστείας, σὰν τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι κι αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἄψυχα θρηνοῦν τὴν ἀδικη σφαγὴ τοῦ Υἱοῦ τῆς Παρθένου· καὶ σήμερα 29 Αὐγούστου θρηνοῦν οἱ Χριστιανοὶ τὴν ἀδικη σφαγὴ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ζαχαρία καὶ τῆς Ἐλισάβετ, τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξε ἡ **ὑψηλότερη φυσιογνωμία τοῦ ἀρχαίου κόσμου** (βλ. Ματθ. 11,11. Λουκ. 7,28).

Τὸ **ἱστορικό** τῆς ἑορτῆς εἶνε γνωστό. Τὸ ἀκούσατε στὸ εὐαγγέλιο. Ἐδῶ θὰ πῶ τοῦτο μόνο.

Ὁ Πρόδρομος ἔζησε σὲ δύσκολη ἐποχή. Ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ θρησκευτικὴ ἡγεσία τοῦ Ἰσραὴλ εἶχε διαφθαρῆ. Κολακεία, ἰδιοτέλεια, συμφέρον, ψέμα, ἀπάτη, ἀσέβεια, ὑποκρισία, αὐτὰ τὴ χαρακτηρισίζαν. Εἶχαν στὰ χεῖλη τὸ Θεὸ καὶ στὴν καρδιὰ τὸ διάβολο. Καὶ κέντρο τῆς διαφθορᾶς ἦταν τὰ ἀνάκτορα. Ἐκεῖ ἦταν ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης· ὄχι ἐκεῖνος ποὺ ἔσφαξε τὰ 14.000 νήπια τῆς Βηθλεέμ, ἀλλὰ ἕνας γυιὸς ἐκείνου μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα, ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας. Ἦταν λύκος γεννημένος ἀπὸ λύκο, παιδί πιὸ ἄγριο καὶ πιὸ ἀκόλαστο ἀπ' τὸν πατέρα του. Αὐτὸς ἔδιωξε τὴ νόμιμη γυναῖκα του καὶ πῆρε ὡς σύζυγο τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν Ἡρωδιάδα. **Αἰμομειξία, δημόσιο σκάνδαλο!** Καὶ «τὰ δημοσίως πρατόμενα πρέπει καὶ δημοσίως νὰ ἐλέγχωνται».

Ποιοὶ ἦταν ἀρμόδιοι νὰ ἐλέγξουν τὸ ἔγκλημα αὐτό; Οἱ φύλακες τοῦ δικαίου, οἱ διδάσκαλοι τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι. Ἄλλ' αὐτοὶ ἦταν οἱ «*διυλίζοντες τὸν κώνωπα, τὴν δὲ κάμηλον καταπίνοντες*» (Ματθ. 23,24). Αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ διαμαρτυρηθοῦν, κανεὶς ὅμως ἀπ' αὐτοὺς δὲ' μίλησε. **Σιγὴ νεκροταφείου.**

Ἕνας μόνο βρέθηκε στὸ δικτατορικό ἐκεῖνο

καθεστῶς νὰ ἐλέγξει τὸν αἰμομεικτη βασιλεῖ· ὁ **Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος**. Τί εἶχε νὰ φοβηθῆ; Μήπως τοῦ πάρουν τὴν περιουσία; Ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα ἦταν μιὰ κάππα ἀπὸ τρίχες καμήλας· φαγητό του ἦταν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριο, ποτό του νερὸ ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, στρώμα του ἡ ἄμμος, κατοικία του οἱ σπηλιές, συντροφία του τὰ ἄγρια θηρία. Αὐτὸς ἦταν ὁ Ἰωάννης· ἕνας ἄγγελος στὴν ἔρημο. Ὅταν λοιπὸν ἔμαθε τὸ δημόσιο σκάνδαλο, ἄφησε τὴν ἔρημο καὶ σὰν ἀετὸς κατέφθασε στὰ ἀνάκτορα. Ἀνέβηκε τὰ σκαλιά, παρουσιάστηκε στὸ βασιλεῖ, καὶ ὁ ἐρημίτης ἀσκητὴς ἔρριξε τὸν κεραυνό· «*Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου*», δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ διώξης τὴ νόμιμη γυναῖκα σου καὶ νὰ πάρης ξένη, καὶ μάλιστα τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου (Μάρκ. 6,18).

Ἐννέα λέξεις εἶπε, τὸ πιὸ **σύντομο κήρυγμα**. Σπανίως μικρὸ κήρυγμα εἶχε τόσο μεγάλη δύναμι. Ἡ ἀξία ἐνὸς κηρύγματος ἐξαρτᾶται ὄχι ἀπὸ τὸ μῆκος τοῦ λόγου, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν ποὺ περιέχει. Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου ἦταν **κεραυνός**. Λόγοι ἱεροκηρύκων καὶ ῥητόρων ἔχουν λησμονηθῆ. Ποιὸς θυμᾶται σήμερα λόγους τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Κικέρωνος, τῶν φιλοσόφων; Οἱ ἐννέα ὅμως αὐτὲς λέξεις ἔμειναν ἀλησμόνητες· «*Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου*».

Πῶς ἄκουσε τὸν ἔλεγχον ὁ Ἡρώδης, ποῦ ἦταν συνηθισμένος ν' ἀκούη κολακείες; Σκληρὸς ὁ λόγος, πικρὴ ἡ ἀλήθεια. Ἐν τούτοις ὁ βασιλεὺς στάθηκε κατὰ κάποιον τρόπο πειθήνιος· ἤθελε ν' ἀκούσῃ τὸν Ἰωάννη. Δίπλα του ὅμως ἦταν δυστυχῶς ἡ διεφθαρμένη ἀνδροχωρίστρα, καὶ δὲν τὸν ἄφηνε ἤσυχον. Ἔτσι ὁ Ἡρώδης ἀναγκάστηκε, μὲ λύπη πολλή, νὰ ὑπογράψῃ διαταγή, **νὰ φυλακισθῆ ὁ Ἰωάννης** στὴν φυλακὴν τοῦ φρουρίου τῆς Μαχαιροῦντος, ποῦ ἐρείπια τους σώζονται πέρα ἀπ' τὴ Νεκρὰ θάλασ-

σα. Σιώπησε τότε ἄραγε; Ὁχι. Καὶ μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα τῆς φυλακῆς **ἐρχόταν δυνατὴ ἢ φωνὴ** τοῦ προφήτου «*Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου*» καὶ δὲν ἄφηνε τὴν Ἡρωδιάδα νὰ κοιμηθῆ. Γι' αὐτὸ ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ ἐξοντώσῃ τὸν Πρόδρομο.

Καὶ ἡ εὐκαιρία δόθηκε. Γιὰ τὰ γενέθλια τοῦ Ἡρώδη ἔγινε στὰ ἀνάκτορα **χορός**. Χορὸς ἀνήθικος, λάγνος, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μέχρι σήμερα χορεύουν λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ Ἡρώδης διασκέδαζε καὶ εἶχε καλέσει ὅλους τοὺς ἀξιωματούχους τῶν Ἱεροσολύμων. Κι ὅταν παρουσιάστηκε ἡ Σαλώμη –ἀντάξια κόρη τῆς Ἡρωδιάδος!– καὶ χόρεψε, τότε πλέον τοὺς ἔπιασε ντελίριο, δὲν ἤξεραν τί κάνουν. Τέτοιες ὥρες χάνεται πλέον ἡ ἀξιοπρέπεια. Στρατηγοί, κυβερνήτες, βασιλιᾶδες γίνονται μηδέν, σκουλήκια. Καὶ πάνω στὴ μέθη καὶ τὴν ἀπώλεια τῶν φρενῶν, ὁ Ἡρώδης ὑποσχέθηκε μεγάλο βραβεῖο στὴν αἰσχροὺ χορεύτρια. –Σοῦ δίνω, λέει, «*ἕως ἡμίσεως τῆς βασιλείας μου*» (ἐ.ἀ. 6,23), μέχρι καὶ τὸ μισὸ βασιλείο μου... Ἴδου εὐκαιρία. Μποροῦσε πολλὰ νὰ ζητήσῃ: χρήματα, ροῦχα, κοσμήματα, διαμάντια, κτήματα, πεδιάδες, σπίτια, ἀνάκτορα... Δὲν ζήτησε τίποτε ἀπ' αὐτά. Τί ζήτησε; –Θέλω, εἶπε, τὸ κεφάλι Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ!... Ὡ κακία καὶ μοχθηρία γυναικός! Πρὸς στιγμὴν ὁ Ἡρώδης κλονίστηκε· δὲν ἤθελε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀπαίτησί της, ποὺ ἦταν ἔξω ἀπὸ ὅσα τῆς ὑποσχέθηκε. Ἄλλ' ἕνα αὐστηρὸ βλέμμα τῆς Ἡρωδιάδος τὸν ἔκανε ἀμέσως νὰ ὑποχωρήσῃ. Καὶ νὰ τον, μὲ τρεμάμενο χέρι ὑπογράφει διάταγμα, **νὰ ἐκτελεσθῆ ὁ Ἰωάννης**. Στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα πηγαίνει στὶς φυλακές, καὶ ἐκεῖ σπεκουλάτωρ, δήμιος, κόβει τὴν τιμίαι κεφαλὴ τοῦ Ἰωάννου.

Ἡσύχασε ἄραγε τὸ ἄνομο ζεῦγος; Ὁχι. Ὁ Ἰωάννης δὲν ὑπῆρχε πλέον στὸν κόσμον· ἀλλὰ ἡ φωνὴ του, καὶ μετὰ θάνατον, ἀκούστηκε ἀκόμη πιὸ ἠχηρῆ. Ὁ Ἡρώδης δὲν εἶχε ὕπνο, λὲς καὶ τὸ προσκέφαλό του εἶχε καρφίτσες καὶ τὸ στρῶμα του ἀγκάθια. Πήγαινε νὰ κοιμηθῆ, καὶ ξαφνικὰ τί ἀκούει; Ἀκούγεται μιὰ φωνὴ ἀκόμη ἰσχυρότερη· ἦταν **ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**. Ὅταν τὸ ἔμαθε εἶπε: –Ἡρωδιάδα, χαθήκαμε· ὁ Ἰωάννης ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν! (βλ. ἐ.ἀ. 6,16)... Τὸ πίστευε καὶ ἔτρεμε.

* * *

Μεγάλον διδάγμα μᾶς δίνει ἡ σημερινὴ ἡμέρα: **οἱ ἄνθρωποι θανατώνονται, ἀλλὰ οἱ ἰδέες δὲν θανατώνονται**. Κήρυκες τῆς ἀληθείας, τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς φυλακίζονται καὶ ἐκτελοῦνται, ἀλλὰ οἱ ἰδέες ὄχι. Συνέλαβαν οἱ Αὐστριακοὶ στὸ Βελιγράδι τὸ Ῥήγα Φεραῖο καὶ

τὸν ἔπνιξαν στὸ Δούναβι, μὰ ἡ φωνὴ του ἔσεισε τὰ Βαλκάνια. Ἐπαναλαμβάνω μιλώντας ἐκ πείρας· οἱ ἄνθρωποι ἐκτοπίζονται ἢ κλείνονται σὲ τρελλοκομεῖα, ἀλλὰ οἱ ἰδέες ὄχι. Ἡ ἰδέα εἶνε σεισμός, εἶνε κεραυνός, κι **ἄλλοίμονο σ' ἐκείνους ποὺ πέφτουν οἱ κεραυνοὶ τῆς θείας ἀληθείας**.

Τέτοια εἶνε ἡ μοῖρα τῶν κακούργων καὶ δολοφόνων. **Ὁ Κάϊν** φόνευσε τὸν ἀδελφὸ του· ἀλλ' ἀπὸ τότε δὲν ἠσύχασε. Κάϊν Κάϊν, ἀκουγε, ποῦ εἶνε ὁ ἀδελφός σου; (βλ. Γέν. 4,9), κ' ἔτρεμε σὰν φύλλο στὸν ἄνεμο. **Ὁ Ἰούδας** πρόδωσε τὸ Χριστό· ἀλλ' ὅταν ἔμαθε ὅτι σταυρώθηκε, «*ἀπελθὼν ἀπήγατο*» (Ματθ. 27,5). Στὴν ἱστορία τοῦ Βυζαντίου ἀναφέρεται, ὅτι κάποιος σκότωσε τὸν ἀδελφὸ του γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸς βασιλιάς, καὶ ἔγινε. Ὅταν τὴ νύχτα πῆγε νὰ κοιμηθῆ στὰ ἀνάκτορα, βλέπει μέσα στὸ δωμάτιό του τὴ μορφή τοῦ ἀδελφοῦ του νὰ κρατᾷ ἕνα ποτήρι μὲ αἷμα ποὺ ἄχνιζε καὶ νὰ τοῦ λέῃ· **Ἀδελφέ, πίε τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου!**... Τὸν ἔπιασε φόβος. Ἄλλαξε δωμάτιο, ἔφυγε ἀπὸ τὸ Βυζάντιο, πῆγε σὲ ἄλλα μέρη, ἀλλὰ ἡ σκιά ἐκείνη παρουσιαζόταν καὶ τοῦ ἔλεγε· Ἀδελφέ, πίε τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου...

Ἄλλὰ καὶ σήμερα **νέα αἵματα ἀθῶν** ἔρχονται νὰ προστεθοῦν στὰ παλαιὰ καὶ στὸ αἷμα τοῦ Προδρόμου. Στὸν Πόντο οἱ Τοῦρκοὶ ἐνεργοῦν γενοκτονία, στὴ Σμύρνη καίνε καὶ καταστρέφουν, στὴ μεγαλόνησο Κύπρον ὁ Ἀττίλας σφάζει καὶ ἀτιμάζει... Νέοι πρόσφυγες, νέοι αἰχμάλωτοι, νέοι ὄμηροι, νέοι ἀγνοούμενοι βαδίζουν δρόμο αἱματοβαμμένο. Καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας βλέπω **ἄγγελον Κυρίου** μὲ λευκὰ φτερὰ νὰ πετᾷ πάνω ἀπὸ τὰ μαρτυρικὰ μέρη. Κρατεῖ ποτήριον καὶ συλλέγει σταλαγματιὰ - σταλαγματιὰ τὸ αἷμα ὄλων τῶν ἀθῶν θυμάτων. Ἐν συνεχείᾳ τὸ παίρνει, πετᾷ ὑπεράνω τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, σείει τὸ ποτήριον αὐτὸ καὶ φωνάζει· **Δολοφόνοι διπλωμάται, πίετε τὸ αἷμα τῶν λαῶν...**

Θὰ πῆτε· Δὲν ὑπάρχουν πλέον αὐτιὰ τιμίων ἀνθρώπων ν' ἀκούσουν· Σόδομα καὶ Γόμορρα ἔγινε ἡ ἀνθρωπότης... Ἄλλ' ἄς εἶνε βουλωμένα ὅλα τ' αὐτιὰ μὲ βουλοκέρι τοῦ σατανᾶ· ἕνα αὐτί, **τὸ αὐτὸ τοῦ Θεοῦ**, μένει πάντοτε ἀνοιχτό. Ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων καὶ τοῦ δικαίου ἀκούει τὰ θύματα ποὺ κλαῖνε καὶ προσεύχονται. Ἡ φωνὴ τους φθάνει μέχρι τὸ θρόνον του. Μὲ ὑπομονή, λοιπόν, ἐγκαρτέρησι καὶ πίστι στὴν αἰωνιότητα ἄς ἀντλήσουμε δύναμι ἀπὸ τὸ μαρτύριον τοῦ τιμίου Προδρόμου γιὰ νὰ προχωροῦμε, καὶ ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης θὰ εἶνε μετὰ πάντων ἡμῶν· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**